

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นในสังคมดิจิทัล*

The Factors Affecting Thai Language Usage Among Teenagers
in the Digital Society¹พระปฐม อนุตตรโร(ลาเสน), ²อดุลย์ คนแรง, ³เกรียงศักดิ์ พลอยแสง และ ⁴กิตติชัย สันทาลุนัย¹Phra Phungam Anuttaro (Lasen), ²Adul khonraeng, ³Kriangsak ploisang
and ⁴Kittichai Santalunai^{1,2}คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย^{1,2}Faculty of Humanities, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand.^{3,4}นักวิชาการอิสระ^{3,4}Independent Scholar¹Corresponding Author's Email: Thitawong54@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิชาการ

บทความวิชาการเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นในสังคมดิจิทัล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นในสังคมดิจิทัล เป็นการศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นในไทยในสังคมดิจิทัล มาจากหลายปัจจัยแต่ที่เห็นชัดเจนคือปัจจัยด้านรสนิยมของกลุ่มวัยรุ่นเองที่ต้องการสร้างคำให้สั้น มีการสื่อสารผ่านสื่อที่นิยมใช้กันในปัจจุบันคือสื่ออินเทอร์เน็ต มีการใช้คำพูดมากกว่าคำเขียน และมีการแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว โดยผ่านสื่อมือถือ ผลกระทบต่อการใช้ภาษาไทยคือจากการที่ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความงดงาม มีสำนวนที่ไพเราะได้มีการขาดหายไป อันอาจส่งผลต่อการเสื่อมสลายของวัฒนธรรมด้านภาษาในอนาคต

คำสำคัญ: ภาษาไทย; วัยรุ่น; แปรภาษา

Abstract

This article entitled "factors influencing the usage of the Thai language by adolescents in the digital society" aims to study the factors that affect the use of the Thai language by adolescents in the digital society. It is a study based on the concepts, and relevant theories. Furthermore, the results showed that the factors affecting the use of the Thai language by adolescents in Thailand in the digital society stem from various factors. However, the prominent factors include the preferences of the adolescent group themselves who aim to create shortened words, communicating through popular media, particularly the internet.

* Received March 23, 2024; Revised March 31, 2024; Accepted March 31, 2024

Additionally, a preference for spoken language over written language, and rapidly spreading mainly through mobile devices. Therefore, the impact on the usage of the Thai language includes the risk of the language losing its beauty and eloquence, which could potentially lead to gradual disappearance of language and cultural heritage in the future.

Keywords: Thai Language; Teenagers; Variation

บทนำ

ภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่ได้จัดระบบมาก่อนแล้วผ่านการเรียนรู้ทางสังคม ทางศาสนาและวัฒนธรรม ภาษาที่มีการใช้บ่อยที่สุดในชีวิตประจำวันคือภาษาพูดซึ่งมนุษย์ได้ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารมายาวนาน นักภาษาศาสตร์ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาก็เพื่อวิเคราะห์ลักษณะองค์ประกอบให้มีความเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษาและสร้างทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาเป็นตัวอักษรขึ้นมาจนสามารถอ่านออกเสียงเป็นคำพูดได้อย่างถูกต้อง ภาษาเป็นเรื่องเพราะเหตุการณ์ที่มีตัวอักษรมักจะมีระบบมีกฎเกณฑ์การแทนเสียง แทนคำพูดอย่างสมบูรณ์ซึ่งเสียงพูดนั้นจะสื่อความหมายได้ในระยะจำกัด คือ ในระยะที่คลื่นอากาศถูกลมที่ออกจากปากทำให้สั่นสะเทือนเป็นวงกว้างออกไป จนถึงหูผู้ฟังที่สามารถฟังแล้วมีความหมาย ถ้าผู้ฟังอยู่ห่างเกินไป คลื่นเสียงจะไม่สามารถส่งสารไปสู่ผู้ฟังได้ มนุษย์จึงได้มีการสร้างเครื่องมือการสื่อสารขึ้นมาเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้สื่อสารและผู้ฟังที่อยู่ห่างไกล ได้แก่อุปกรณ์ทางโทรคมนาคม วิทยุถ่ายทอดคลื่นไมโครเวฟ โทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ และการสื่อสารที่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โลกปัจจุบันมีการใช้เครื่องมือเหล่านี้สื่อสารแม้จะอยู่ในพื้นที่เดียวกัน

การกำหนดภาษาประจำกลุ่ม คือได้เป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มชน ภาษานั้นก็จะนับว่าเป็นภาษาหลักหรือภาษาแม่ของสมาชิกกลุ่มนั้น เมื่อสังคมขยายตัวขึ้นเป็นเมืองหรือเป็นประเทศ ภาษาที่ชนกลุ่มนั้นใช้ก็จะเปลี่ยนฐานะเป็นภาษาประจำชาติซึ่งจะเป็นภาษาที่ใช้สืบต่อกันถึงลูกหลาน ถ่ายทอดต่อไปเรื่อย ๆ ภาษาจะผูกพันกับสังคมของผู้ใช้ภาษาอย่างใกล้ชิด คำศัพท์ที่มีในภาษาจะแสดงให้เห็นลักษณะของความเป็นอยู่ อาหาร การกิน กิจกรรม ประสพการณ์ ความเชื่อ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ทรัพยากรธรรมชาติและทุกสิ่งของสังคมนั้น ในทางใดทางหนึ่งของสังคมย่อมมีผลต่อภาษาด้วย ภาษาจึงเป็นหลักฐานแสดงอารยธรรมและวัฒนธรรมตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มนุษย์กลุ่มหนึ่ง ๆ ได้คิดค้นขึ้นมา ได้มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ที่สำคัญของภาษาคือเป็นเครื่องมือในการคิดของมนุษย์และเป็นสื่อที่ใช้แสดงความคิดซึ่งเป็นนามธรรมออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจด้วย ชนกลุ่มใดมีภาษาซึ่งทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างสมบูรณ์ ชนกลุ่มนั้นมีคำศัพท์ที่จะแสดงสิ่งที่เป็นนามธรรมต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องแจ่มชัด เป็นการถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ ให้ไปสู่สังคมมีความเจริญขึ้นเป็นเงาตามตัว

ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งที่มีความงดงามและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว นักเรียน นักศึกษา หรือผู้ใช้ภาษาในการสื่อสาร ในฐานะเป็นผู้ใช้ภาษาไทยควรอย่างยิ่งที่จะเรียนรู้ลักษณะของภาษาไทยและตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยอันเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างเอกภาพความเป็นชาติไทยให้มีความมั่นคงถาวร

เพื่อให้คนไทยทุกคนได้ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อความรู้สึกรู้สึกนึกคิดอย่างถูกต้องและเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง จึงควร
จะรักษาระเบียบความงดงามของภาษาไทยซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติไว้อีกด้วย

ความหมายของภาษากับสังคม

ภาษากับสังคมมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน ในกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปมีความสัมพันธ์กันและมีวัฒนธรรมร่วมกันจึงมีการใช้ภาษาในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารซึ่งมีความหมาย บ่งบอกถึงสถานภาพหรือภูมิหลังของผู้พูด เช่น เพศ อายุ สถานการณ์ เป็นต้น ชนกวร อังศุวิริยะ (2559) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษาสังคมไว้ว่า ภาษาต้องขึ้นกับปัจจัยทางสังคมของผู้พูดเป็นสำคัญ ทั้งเพศ อายุ ชนชั้นทางสังคม อาชีพ การศึกษาซึ่งแต่ละประเทศจะมีปัจจัยทางสังคมที่อาจแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน ภาษาจึงเป็นสิ่งที่ได้มาทางสังคม (socially acquired) มนุษย์เรียนรู้ภาษาโดยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เช่นเดียวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมด้านอื่น ๆ เฟอดีนัน เดอ โซซูร์ (Saussure) นักภาษาศาสตร์ ชาวฝรั่งเศสกล่าวว่า ภาษาเป็นของสังคม เป็นระบบหรือกฎต่างๆ เรียกว่า รหัส (code) โซซูร์ กล่าวว่า วาชนะเป็นปัจเจกบุคคล หมายถึง การพูดของแต่ละบุคคล เป็นตัวสื่อความหมายในสาระ โดยการนำกฎในภาษามาประยุกต์หรือแปรให้เข้ากับสถานภาพสถานการณ์ของผู้พูดและความสัมพันธ์ของสังคมกล่าวโดยย่อว่า ภาษาเป็นรหัสของสังคม หรือชุมชนซึ่งทำให้สังคมหนึ่งแตกต่างจากสังคมหนึ่ง ส่วนการพูดหรือการสนทนานั้นเป็นการใช้ภาษาจริง ๆ ของแต่ละบุคคล (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556)

ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคม เพื่อต้องการให้คนในสังคมรับรู้ถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด การตัดสินใจความถูกต้องของภาษา จึงต้องพิจารณาบริบททางสังคมด้วย จะเห็นว่าภาษาที่เกิดขึ้นในสังคมย่อมมีความหลากหลายทางมิติของภาษา

ความหลากหลายของภาษา

ภาษาในแต่ละสังคมย่อมมีความแตกต่างกันเพราะสังคมที่ต่างกันย่อมมีวัฒนธรรมที่ต่างกันและภาษาก็จัดเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจึงมีความแตกต่างกันด้วย นักภาษาศาสตร์จำแนกภาษาต่างๆ ในโลกด้วยเกณฑ์ด้านตระกูลภาษา ภาษาในตระกูลเดียวกันย่อมมีความคล้ายคลึงกันมากกว่าภาษาคนละตระกูล นอกจากนั้นยังได้จำแนกภาษาด้วยเกณฑ์ทางไวยากรณ์อีกด้วย ความหลากหลายของภาษาจึงเป็นแรงกระตุ้นให้นักภาษาศาสตร์สังคมสนใจศึกษาปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาในสังคมซึ่งรวมถึงหัวข้อต่าง ๆ เช่น การกำหนดภาษาประจำชาติ การกำหนดภาษาราชการ การทำภาษาให้เป็นภาษามาตรฐาน เป็นต้น ความหลากหลายของภาษา เป็นการที่ภาษาหนึ่งภาษาใดมีประเภทย่อยหลายรูปแบบในตัวของมันเอง ดังตัวอย่างภาษาอังกฤษซึ่งมีประเภทย่อย ๆ หลายประเภทได้แก่ ภาษาอังกฤษแบบภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และแต่ละประเภทย่อยยังสามารถแบ่งประเภทย่อยลงไปอีกตามปัจจัยต่าง ๆ ในภาษาศาสตร์สังคม มีคำที่มีหมายความถึง ภาษาชนิดหนึ่ง ที่มีลักษณะต่างจากชนิดอื่น ๆ

การแปรของภาษา

การแปรของภาษา (language variation) เป็นการที่รูปในภาษาดั้งแต่สองรูปขึ้นไปอาจใช้แทนกันได้โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน เช่น คำว่าบิดากับพ่อ ใช้แทนกันได้เพราะความหมายเดียวกันแต่ความหมายแฝงทางสังคมต่างกัน ในสังคมไทย คนไทยจะใช้คำว่า บิดาในภาษาเขียนหรือภาษาที่เป็นทางการ แต่ใช้คำว่า พ่อ ในการพูดทั่วไป ถึงแม้ว่าทั้งสองคำมีความหมายแก่นเหมือนกัน แต่ความหมายทางสังคมต่างกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า คำว่า พ่อ กับคำว่า บิดา เป็นการแปรของภาษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

การแปรด้านเสียง

การแปรด้านเสียง (phonological variation) หมายถึง การที่เสียงในภาษามีลักษณะต่างไปจากลักษณะปกติที่ใช้กันโดยคนส่วนใหญ่ในสังคมกรุงเทพ คนไทยบางกลุ่มออกเสียง ร แปรเป็นเสียง “ล” เช่น คำว่า รัก ออกเสียงเป็น “ลัก” รู้ เป็น “ลู้” ปรับ เป็น “ปลับ” นอกจากนี้ เสียง ร ในคำควบกล้ำอาจแปรเป็นไม่ออกเสียงเลย เช่น ออกเสียง ปรับ เป็น “ปับ” ออกเสียง ครัว เป็น “คับ” กรุง เป็น “กุง” เป็นต้น เสียง ช ในคำว่า ช้าง ชอบ ช่วย มีบางคนออกเสียงแปรไปเป็นเสียง [sh] นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาภาษาถิ่นจะเห็นตัวอย่างการแปรด้านเสียงจำนวนมาก เช่น เสียง ค , ข , ท , พ ([kh] , [ch], [th] , ph]) ในภาษาไทยกรุงเทพ กลายเป็นเสียง ก , จ , ต , ป ([k] , [c] , [t] , [p]) ในภาษาไทยถิ่นเหนือตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่าเสียง ค , ข , ท , พ กับเสียง ก , จ , ต , ป มีการแปรกัน ในคำภาษาไทยปัจจุบันที่ยืมจากภาษาอังกฤษก็มีการแปรด้านเสียงตัวอย่างเช่น คำว่า ฟุตบอล (football) ดิจิทัล (digital) เซ็นทรัล (central) บางคนออกเสียงแบบไทยว่า “ฟุตบอล” “ดิจิต่อน” “เซ็นทั้น”แต่บางคนก็ออกเสียงแบบอังกฤษว่า “ฟุตบอล” “ดิจิตอล” และ “เซ็นทรัล” เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

การแปรด้านคำศัพท์

การแปรด้านคำศัพท์ (lexical variation) คำศัพท์ มีความหมายเดียวกันมีรูปศัพท์ต่างกัน เช่น คำว่า รถเมล์ แปรกับ รถประจำทาง โทรศัพท์ แปรกับ ทิวี่ กิน แปรกับ รับประทานอาหาร และตัวอย่างในภาษาถิ่นต่างๆ ที่แปรกับภาษาไทยกรุงเทพ เช่น ข้าวปุ้น ขนมเส้น แปรกับ ขนมจีน บักหุ้ง แปรกับ มะละกอ แมงกะบี แปรกับ แมลงปอ เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

การแปรด้านไวยากรณ์

การแปรด้านไวยากรณ์ (grammatical variation) เป็นการแปรรูปแบบทางไวยากรณ์ต่างกันโดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยนไป เช่น บ้านฉัน แปรกับ บ้านของฉัน แม่ให้เงินน้อง แปรกับ แม่ให้เงินแก่น้อง แม่ตีน้อง แปรกับ น้องถูกแม่ตี แม่เอามีดหั่นเนื้อ แปรกับ แม่หั่นเนื้อด้วยมีด ทำการบ้านเสร็จหรือยัง แปรกับการบ้านทำเสร็จหรือยัง เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

การแปรของภาษา คือ การที่ภาษามีการแปรเปลี่ยนภายในตัวภาษาเดียวกัน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความหลากหลายในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปโดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง การแปรของภาษาอาจเกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น การออกเสียงและสำเนียงการใช้คำที่ต่างกัน โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง (ปริญญา ทองประภา, 2554) การแปรในการออกเสียง เป็นการแปรจากเสียง ร เป็น ล หรือแปรจากคำควบกล้ำเป็นไม่ควบกล้ำ เช่น ออกเสียงคำว่า “เรา” แปรกับคำว่า “เลา” หรือคำว่า “ครับ” แปรกับคำว่า “คับ” ฯลฯ การแปรของ

คำศัพท์ เป็นการพูดถึงสิ่งเดียวกันแต่ใช้คำศัพท์ได้มากกว่า 1 คำ เช่น บิดา-พ่อ เนตร-ตา เธอ-คุณ-มิ่ง ฯลฯ การแปรรูปวิธีหรือประโยค เช่น สาว 3 คน กับ 3 สาว มีการแปรกันเพราะมีความหมายเหมือนกัน รูปประโยคต่างกัน เช่น แม่คุณน้อง กับ น้องถูกแม่ดู ถือว่าเป็นรูปแปรของประโยคที่มีความหมายอย่างเดียวกันและการแปรในภาษาเขียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การแปรของตัวอักษรในภาษา คือ ตัวอักษรแต่ละตัวมีการแปรตัวอักษร เช่น ก ไก่ อาจเขียนได้เป็น ก ก ก ก เป็นต้น 2) การแปรในการสะกดคำ ในบางภาษาตัวสะกดของคำอาจมีการแปรได้ ในกรณีเขียนคนละอย่างแต่อ้อออกเสียงอย่างเดียวกัน เพราะองค์ประกอบของตัวสะกดที่แปรไปไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยน เช่น อัชฌาศัย/อัชฌาสัย ยนต์/ยন্ত্র เป็นต้น (ชนกพร อังศุวิริยะ, 2559)

จากการนำเสนอดังกล่าว สรุปได้ว่า การแปรภาษา เป็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาซึ่งมีการเปลี่ยนด้านเสียง ด้านอักษร ด้านคำศัพท์ ด้านการสะกดคำ เป็นต้น ลักษณะการเปลี่ยนดังกล่าวนี้ เป็นการเปลี่ยนรูปการเขียนให้มีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน โดยไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปจากเดิม

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาวัยรุ่น

ลักษณะของภาษาวัยรุ่น

ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาเฉพาะวัยอีกแบบหนึ่ง วัยรุ่นในแทบทุกสังคมมักมีภาษาเฉพาะของตนเองซึ่งเกิดแล้วจะใช้แพร่หลายอย่างรวดเร็วและดับสูญเร็วเช่นกัน แต่บางคำอาจใช้แพร่หลายมากจนกลุ่มที่ไม่ใช่วัยรุ่นรับไปใช้ด้วยและติดอยู่กับภาษาไทยตลอดไปได้ คำใดก็ตามที่เดิมเป็นภาษาวัยรุ่นเมื่อคนรุ่นอื่นเอาไปใช้ก็อาจกลายเป็นคำที่เป็นที่ยอมรับและไม่ถือเป็นคำเฉพาะ ในภาษาวัยรุ่นอีกต่อไป (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556)

การใช้ภาษาของวัยรุ่นปัจจุบัน โดยเฉพาะการสร้างคำใหม่ เป็นภาษาที่ใช้ในสังคมอินเทอร์เน็ต เช่น “คิดถูง” “แร้น” “ตลอดปัย” “เด่ว” “เสี่ยจัย” “เทอ” “อะรัย” หรือคำลงท้าย “ออิ” “หุหุ” “อะนะ” ว่าเป็นวิฤตติภาษาไทยทำให้ความประณีตของภาษาหายไป (ชฎารัตน์ สุนทรธรรม, 2558)

ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่เป็นภาษาที่ปรากฏตามการใช้ของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน การดัดเสียงให้สั้นลง เช่น มหา’ลัย คำปกติคือมหาวิทยาลัย การเปลี่ยนรูปคำหรือเสียง เช่น แซบ คำปกติคือ ทราบ การใช้คำสแลง เช่น แอ๊บแบ๊ว (แสร้งทำให้เป็นเด็กไร้เดียงสา) การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น แคนเซล (cancel-ยกเลิก) ภาษาเหล่านี้ถือว่าเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม ไม่ใช่ภาษามาตรฐานหรือภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ หากจัดเป็นระดับภาษาก็เป็นระดับภาษาปากหรือภาษาพูดที่ใช้กับคนใกล้ชิดสนิทสนม (ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง, 2558)

ภาษาของเด็กไทยในโลกไซเบอร์ “ภาษาแชท” ทางอินเทอร์เน็ต เป็นการใช้ภาษาแปลก ๆ มีอักขรวิธี รวมทั้งการสร้างคำใหม่ ๆ เกิดขึ้นเพื่อใช้สนทนาโดยถือเรื่องความสะดวกในการพิมพ์มากกว่าการคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักภาษาไทย เช่น จร๊วบ (จูบ,หอมแก้ม) คริกริก (หัวเราะ) เป็นต้น (ธเนศ เวศร์ภาดา, 2558)

จากข้อมูลดังกล่าว สรุปได้ว่า ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาที่มีการใช้เฉพาะวัย เฉพาะกลุ่มลักษณะการใช้ภาษาของวัยรุ่นเกิดจากการที่วัยรุ่นชอบสร้างสรรค์คำใหม่ให้มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการตัดพยางค์/คำให้สั้นลง การใช้คำลงท้าย ฯลฯ โดยวัยรุ่นไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาไทย เช่น คิดถึงจังเลย เปลี่ยนเป็น คิดลุงจังเรย, ตลอดไป เปลี่ยนเป็น ตลอดปัย เป็นต้น คำต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากวัยรุ่นนั้นเพื่อสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต

การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น

การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น กล่าวคือ วัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีการใช้ภาษาไทยผิดพลาดมากที่สุดทั้งการพูดและการเขียนที่ไม่ถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล มีการดัดแปลงคำตัวสะกด ตัวการันต์ให้ผิดเพี้ยนไปตามกระแสนิยม รวมทั้งการออกเสียงรวบคำหรือตัดคำให้สั้นลง ใช้คำไม่ถูกต้องจนเกิดความเคยชิน (เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, 2558) กลายเป็นความนิยมในกลุ่มภาษาจึงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามยุคตามสมัย เหมือนกับแฟชั่นการแต่งตัวของผู้คนในสังคมซึ่งมีช่วงระยะเวลาและการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ และไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นยุคเก่าหรือวัยรุ่นยุคนี้ก็ตาม ล้วนแล้วแต่มีภาษาเฉพาะและเป็นภาษาสแลงทั้งสิ้น (เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, 2558) การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่นจึงเกิดจากการสื่อสารในโลกอินเทอร์เน็ต ทำให้เกิดภาษาแบบใหม่ที่น่าเน้นการสื่อสารความหมายอย่างรวดเร็วและการพยายามสร้างอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม (เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, 2558)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่นมาจากการที่วัยรุ่นชอบเปลี่ยนแปลงภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร จะเห็นได้ว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางภาษาอยู่ตลอดเวลาซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาในแต่ละสังคมนั้นด้วย การเปลี่ยนแปลงภาษา เพื่อสร้างความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม ดังนั้นภาษาที่ใช้สนทนาจึงมีความน่าสนใจ และแปลกใหม่ตามกาลเวลาและผู้พูดในสังคมเป็นตัวกำหนดให้ภาษาเปลี่ยนแปลง

สรุป

ภาษามีความสัมพันธ์กับสังคม ศาสนาวัฒนธรรม รวมถึงค่านิยม ผู้ใช้ภาษาจึงสร้างค่านิยมในกลุ่มของตนเอง เพื่อสร้างภาษาประจำกลุ่ม ชนเผ่า พัฒนาเป็นภาษาประจำชาติตามศักยภาพของกลุ่มนั้น การใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคม เพื่อต้องการให้คนในสังคมรับรู้ถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด การตัดสินใจถูกผิดของภาษา จึงต้องพิจารณาบริบททางสังคมด้วย จะเห็นได้ว่าภาษาที่เกิดขึ้นในสังคมย่อมมีความหลากหลาย เป็นการที่ภาษาหนึ่งภาษาใดมีประเภทย่อยหลายรูปแบบในตัวของมันเอง ภาษาอังกฤษซึ่งมีประเภทย่อย ๆ มีรูปแบบตามการยอมรับของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ภาษาชนิดหนึ่ง ที่มี

ลักษณะต่างจากชนิดอื่น ๆ

การแปรของภาษาเป็นการเปลี่ยนตำแหน่งรูปของภาษาแต่ยังคงความหมายเดิมไว้ ยังมีการแปรเสียงของภาษาเปลี่ยนไปจากเสียงเดิม แต่รับรู้ในความหมายเดิมได้โดยอาศัยต้นเสียงเดิมเป็นตัวเปรียบเทียบ นอกจากการแปรรูปและเสียงแล้วการใช้ภาษายังมีการแปรคำศัพท์ในการเรียกขานคำศัพท์นั้นจนเคยชิน เช่น โทรศัพท์ แปรกับ ทวี กิน แปรกับ รับประทาน ในภาษาถิ่นมีการแปร คำว่า ข้าวปุ้น ขนมนเส้น แปรกับขนมจีน บักหุ้ง แปรกับ มะละกอ แมงกะปี้ แปรกับ แมลงปอ เป็นต้น ส่วนการแปรไวยากรณ์ เป็นการเปลี่ยนตำแหน่งคำในประโยคแต่ยังคงความหมายเดิมไว้และสามารถเข้าใจความเดิม ดังนั้น การแปรภาษา จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาซึ่งมีการเปลี่ยนด้านเสียง ด้านอักษร ด้านคำศัพท์ ด้านการสะกดคำ เป็นต้น ลักษณะการเปลี่ยนดังกล่าวนี้ เป็นการเปลี่ยนรูปการเขียนให้มีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน โดยไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปจากเดิม

การใช้ภาษาของวัยรุ่นปัจจุบัน เป็นการใช้ภาษาที่สร้างขึ้นใหม่ เป็นภาษาที่ใช้ในสังคมอินเทอร์เน็ต เช่น “คิดลุง” “แร้น” “ตลอดปัย” “เต๋ว” “เสียจัย” “เทอ” “อะรัย” หรือคำลงท้าย “ออิ” “หุหุ” “อะนะ” ว่าเป็นวิฤตติภาษาไทยทำให้ความประณีตของภาษาหายไป อีกทั้งมีการตัดคำให้สั้นลงเช่น เช่น มหา’ ลัย คำปกติคือ มหาวิทยาลัย การเปลี่ยนรูปคำหรือเสียง เช่น แซบ คำปกติคือ ทราบ อีกทั้งมีการใช้คำสแลงเพื่อการสื่อสารในกลุ่มวัยรุ่นอีกด้วย ฉะนั้น ภาษาวัยรุ่นจึงเป็นภาษาที่มีการใช้เฉพาะวัย เฉพาะกลุ่มลักษณะการใช้ภาษาของวัยรุ่นเกิดจากการที่วัยรุ่นชอบสร้างสรรค์คำใหม่ให้มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการตัดพยางค์/คำให้สั้นลง การใช้คำลงท้าย ฯลฯ โดยวัยรุ่นไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาไทย เช่น คิดถึงจิงเลย เปลี่ยนเป็น คิดลุงจิงเรย, ตลอดไป เปลี่ยนเป็น ตลอดปัย เป็นต้น คำต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากวัยรุ่นนั้นเพื่อสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต

การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่นมาจากการที่วัยรุ่นชอบเปลี่ยนแปลงภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร จะเห็นได้ว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางภาษาอยู่ตลอดเวลาซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาในแต่ละสังคมนั้นด้วย การเปลี่ยนแปลงภาษา เพื่อสร้างความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม ดังนั้นภาษาที่ใช้สนทนาจึงมีความน่าสนใจ และแปลกใหม่ตามกาลเวลาและผู้พูดในสังคมเป็นตัวกำหนดให้ภาษาเปลี่ยนแปลง

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์*.

เรียงความ ย่อความและสรุปความ. กรุงเทพฯ : สกสค. ลาดพร้าว.

ชนกพร อังสุวิริยะ. (2559). *ภาษากับสังคม*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,

ธเนศ เวศร์ภาดา. (2558). *หอมโลภวรรณศิลป์*. กรุงเทพฯ: ปาเจร.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2550). *การอ่านและการเขียนทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2550). *พัฒนาทักษะการเขียน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

เพชรยุพา บุณย์สิริจรัสรัฐ. (2558). *ยารัก (ภา) ษาไทย*. กรุงเทพฯ: ณ เพชร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3*.

กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของ สกสค.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2545). *ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.